

Производството е по гл. двадесет и първа във вр. с чл. 378 ал. 5 от НПК.

С решението № 512/28.10.21 г., по н.а.д. № 1631/2021 г. на РРС, втори нак. с-в, в производство по глава двадесет и осма - чл. 378 от НПК -

обвиняемият М. ЕМ. Д. е бил признат в за това, че на 7.10.2017 г., на главен път I-5, гр. Русе-Бяла, на км. 17+200, в землището на с. Иваново, Рус. обл., при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Мицубиши-Колт“ с рег. № Р 3185 ВК, нарушил правилото за движение по чл. 20 ал. 1 от ЗДвП, задължаващо го непрекъснато да контролира управляваното ППС, като изгубил контрол върху скоростта и посоката на управляваното пътно превозно средство, излязъл от лентата си за движение, навлязъл в насрещната такава, ударил се в предпазната мантиanela на пътя, в резултат на което при настъпилото сблъскване между неговия автомобил и този на насрещно движещия се водач - пострадалия Ал. Б. А. – причинил на последния две средни телесни повреди, изразяващи се в счупване на дясната бедрена кост, наложила метална остеосинтеза, счупване на дясната голямопищялна и малкопищялна кости в далечните им краища, наложило метална остеосинтеза, довело до трайно затрудняване на десен долен крайник за повече от тридесет дни, както и счупване на горночелюстните кости в областта на горночелюстните синуси, наложили метална остеосинтеза, счупване на небцова кост и счупване на горната челюст, затруднили дъвченето -

престъпление по чл. 343, ал. 1 б. „б“, пр. 2, вр. чл. 342 ал. 1 пр. 3 от НК, като

на основание чл. 78а от НК е освободен от наказателна отговорност и са му му е наложени

административни наказания 1000 лв. глоба и осем месеца лишаване от правоуправление на МПС.

Решението е обжалвано отзащитника на обвиняемия М. ЕМ. Д. – адв. А. Д. К. при САК, с конкретизирани оплаквания за неправилност - необоснованост, материална незаконосъобразност и съществени нарушения на процесуалните правила, както и артелнативно явна несправедливост на наказанието лишаване от правоуправление, по подробно изложени съображения. Иска се отмяна на постановяване на оправдателно решение или евентуално изменение чрез намаляване на размера на наказанието лишаване от правоуправление.

В съдебно заседание жалбоподателят и защитникът му не са се явили. Подадени са становища с допълнителни съображения по съществото на делото.

Прокурорът счита, че жалбата е неоснователна.

След като прецени и обсъди материалите по делото и доводите на страните и независимо от последните проверки изцяло правилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивната инстанция прие следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от легитимен и оправомощен за това правен субект - страна в административно-наказателното производство, при спазване на законоустановените срок, форма и ред.

По съществото си

ЖАЛБАТА Е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От **фактическа страна** първоинстанционният съд е приел следното:

Обвиняемият е български гражданин, род. на 23.08.1991 г., със средно образование, нежен, работи, неосъждан и неосвобождаван от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК. Правоспособен водач на МПС е, категории „В“ и „АМ“.

На 7.10.2017 г., в посочения участък от пътя Русе-Бяла, в облачно и дъждовно време и при мокра пътна настилка, той управлявал гореконкретизирания си лек лек автомобил в посока Бяла. С него, на предната седалка, пътувала майка му - св. Й.П.Й.. На км.17+200, при приближаване на плавна лява хоризонтална крива /по посока Бяла/ на пътя,

докато се опитвал да настрои станциите на радиото си, обвиняемият изгубил контрол над автомобила. При това автомобилът се насочил отначало надясно и с десните си колела навлязъл в банкета на пътя. Последвали неуспешни опити за възстановяване на посоката на движение. Усещайки, че е загубил контрола върху управлението на автомобила, обвиняемият завъртял волана наляво. При това устойчивостта на автомобила била нарушена, той се върнал върху пътното платно, но започнал неконтролирано да се плъзга и върти наляво около оста си върху пътното платно. След няколко такива завъртания последвал челен и лявостраничен удар в лявата по посоката на Русе странична мантинела и автомобилът преустановил неконтролираното си движение, като останал в насрещната лента за движение, насочен с предницата си към предпазната мантинела, т.е. с дясната си страна към движещите се от нея страна в посока Русе моторни превозни средства.

По същото време, в посока Русе, в лентата за насрещно движение /по отношение посоченото първоначално движение на обвиняемия/ със скорост 84,6 км.ч. се движел управлявания от пострадалия Ал. Б. А. лек автомобил „Фолксваген Поло“ с рег. № Р 6962 АТ. Последният възприел неустойчивото и очевидно неконтролирано движение на автомобила на обвиняемия, както се описа, вкл. удара в мантинелата и спирането му там. Опитвайки се да избегне удара се опитал да го заобиколи отдясно, но не успял и последвал сблъсък, в резултат на който получил гореописаните многобройни телесни увреждания, съответстващи по медикобиологични признаци на средни телесни повреди. При удара пострадалата и майката на обвиняемия – св. Й., като получила счупване на дясната бедрена кост, костите на дясното подбедрица, дясна скочна кост и пета предходилна кост на десния крак. Поради роднинската връзка на тази пострадала с обвиняемия и съгл. чл. 348б от НК това

увреждане не е обхванато от предмета на делото.

Тези констатации почиват на обстоен и прецизен анализ на гласните, писмени и от експертен порядък по делото, които са достатъчни и събрани и анализирани при стриктно спазване на процесуалните правила и изцяло им съответствуват, поради което

решението е обосновано, а оплакванията и доводите в обратния смисъл по жалбата и подадените допълнителни становище преди и за въззивните съдебните заседания не могат да бъдат споделени. **Липсват твърдяните по жалбата съществени процесуални нарушения**, напротив, доказателствата по делото са правилно и изчерпателно анализирани при стриктно спазване на изискванията на НПК, правната теория и съдебната практика. Видно от мотивите към обжалваното решение, първоинстанционният съд, в стриктно съответствие с разпоредбите по чл. 378 ал. 2 и 3 от НПК, е преценил и базирал изводите на всички събрани на в досъдебното производство доказателства, към които е прибавил и дадените в съдебно заседание обяснения на обвиняемия /наред с тези дадени на досъдебното производство/, като е разгледал делото в рамките на фактическите положения, посочени в постановлението на прокурора по чл. 375 от НПК. В тази връзка,

очевидно спекулативни и шиканьозни са доводите по жалбата **относно твърдяните съществени процесуални нарушения, за позававане на първостепенния съд на доказателства събрани по а.н.д. № 2038/2019 г. на РРС** /давани там разяснения на експерти и обяснения на обвиняемия/. Последното е протекло по първоначално внесено в РРС постановление по чл. 375 от НПК, с различна /досежно приноса на А. и вменените на обвиняемия нарушения/ съдържание, като решението по него е отменено от РОС по в.а.н.д. № 313/20 г. и съобразно с констатациите на последното делото върнато на прокурора с разпореждане от 13.08.2020 г. на РРС по н.а.д. № 1349/20 г. Без да е необходимо тук да се обсъжда законоустановената възможност и по съдебни дела с отменени актове по същество при определени предпоставки да се въпроизвеждат събрани там гласни доказателства, същественото тук е, че

видно от протокола на съдебното заседание и мотивите към обжалваното решение по в.а.н.д. 1631/21 г. на РРС, първоинстанционният съд отново е разпитал обвиняемия по негово желание, в мотивите са обсъждани обясненията му от досъдебното производство и тези лично събрани от съда. По отношение пък на многобройните експертизи по делото /автотехническа, съдебномедицинска, химическа и комплексна съдебно-вмедицинска автотехническа/, за разлика от цитираното от жалбоподателя предходно дело, по настоящото обвиняемият и защитата му не са искали разпити на вещите лица в съдебно заседание. Поради което такова не е извършвано, видно от протокола по делото, но правилно първоинстанционният съд е съобразил и обсъдил и експертизите, събрани на досъдебното производство. Обратното би

било съществено нарушение на процесуалните правила относно събирането и проверката на доказателствата в условията по чл. 378 ал. 3 от НПК. Най-сетне, видно от мотивите към решението, делото е разглеждано, специално фактическите констатации по него са стриктно ограничени в рамките и при съвпадение със заявеното от фактическа страна в постановлението на прокурора по чл. 375 от НПК.

Всъщност тази фактическа обстановка не се и оспорва от обвиняемия и защитника му, а последователно в двете инстанции, както и при на досъдебното производство, се поддържа материалноправна несъставомерност на извършеното от обвиняемия, поради липса на причинно следствена връзка между неговото нарушение и настъпилия вредоносен резултат, а напротив, наличие на тава връзка и съставомерност на деянието на пострадалия А.. А именно, че поради обективната възможност на последния да възприеме неконтролираното движение на автомобила на обвиняемия както се посочи от 144 м. и опасна зона при установената му скорост на движение 94,8 м., А. е имал възможност да предоврати процесното пътнотранспортно произшествие чрез намаляване на скоростта или спиране.

Тъй като **тази защитна теза е базирана очевидна не на възражения по правилността на установяването на фактите, а на материално правна основа**, като обхваща правния анализ на фактическата установеност, обсъждането ѝ очевидно се отнася към въпросите за законосъобразността на решението, а не неговата обосновааност, визираща съответствието на фактическата установеност със събраните доказателства.

Въззивната инстанция намира, че

и от материално-правна гледна точка решението е правилно. Законосъобразно първоинстанционния съд е възприел инвокираната от обвинението правна квалификация на деянието на обвиняемия, като го е признал за виновен съгласно подробно гореизложеното. Законосъобразно при това е приел, че обективния принос на пострадалия за настъпването на пътнотранспортното произшествие по никакъв начин не води, както последователно се иска от обвиняемия и защитата му, до отпадане на съставомерността на собственото му деяние. Безспорно допуснатото от обвиняемия нарушение по чл. 20 ал. 1 от ЗДвП причиненото с него гореизложено безконтролно и хаотично движение на автомобила, вкл. в насрещното платно за движение, безспорно се явява в случая решаващото и отключващо условие, без което не би се стигнало до сблъскването между автомобилите и причиняването на описаните съставомерни резултати. Обстоятелството, че пострадалият е могъл да види описания начин на безконтролно движение на автомобила на обвиняемия от разстояние /144 м./ по-голямо от необходимото такова /94,8 м./ до мястото на фактическото съприкосновение на автомобилите само по себе си в никакъв случай не означава, че на пострадалия може да се вмени прогностичната преценка как именно ще се развие това безконтролно движение и въртене на автомобила на

обвиняемия и къде точно и как ще бъде то преустановено. Възприетата и заявена от обвинението след горепосоченото решение на РОС обективна възможност за пострадалия за преустанови движението си или спре автомобила очевидно касае фактическата конкретика по делото както се изложи, обективно установения за случая начин /траектория/ на движението на автомобила на обвиняемия и конкретното място, където той е бил спрял непосредствено при удара. Несъстоятелно е, обаче, да се поддържа, че е било обективно възможно за идващия в насрещното движение пострадад, да предвиди всички възможни развития в описаната критична и динамично развиваща се ситуация, къде и кога би спрял хаотично въртящия се по платното автомобил, накъде би тръгнал ако водачът му овладее движението или дори несъзнателно увеличи скоростта и пр. Смисъла на последните съждения е в подкрепа на правилно приетото и съобразено от първоинстанционния съд от материално правна страна, че

поставяйки с безспорното си нарушение на правилата за движение по пътищата началото на установения причинно-следствен процес, с последващо излизане на ситуацията от контрол /както негов, така и на пострадалия/, с очевидна и безспорно установена връзка между нарушението на обвиняемия и допринеслото, макар и в несравнимо по-малка степен такова на пострадалия, обвиняемият е осъществил изцяло съставомерните признаци от обективна и субективна страна на процесния престъпен състав и приноса на пострадалия в случая има значение единствено за тежестта на евентуалната санкция.

Въззивната инстанция изцяло споделя и възприема останалите фактически и правни съображения, доводи и решаващи изводи в мотивите към обжалваното решение, които не е нужно да се преписват тук.

Неоснователни са и оплакванията за явна несправедливост на наложените /в случая административни/ наказания. Първото от тях - 1000 глоба - е в минимално определения от закона размер. Второто - 8 месеца лишаване от правоуправление - е също много по-близо до минимално установения, отколкото следен размер предвиден в закона. И двете не са несъответстващи, още по-малко очевидно, на обществената опасност на процесното деянието, като се имат предвид причинените гореописаните многобройни и твърде тежки телесни увреждания, вкл. на майката на обвиняемия /в аспекта на дължимата санкция и те следва да бъдат съобразени като пряка и непосредствена последица, макар и извън основанието за дирене на наказателна отговорност/, както и проявеното от обвиняемия, за съжаление твърде типично за пътнотранспортните произшествия, лекомислено отношение към задължението си като водач на МПС /настройката на радиото очевидно е можела да се извърши при спрял автомобил, например от втория пътник и пр./

При липса и на други основание за отмяна или изменение на обжалваното решение и съобразно изложеното оръжният съд